

начѣла отъ тѣхъ: н. п. ѡ-стровъ. Яко ли са не нахожда първото, съ първото, и второ то со второ то. н. п. ов-хѡ-да, нѡ-здры, и проч.

П е р в ы й §.

за части те на говорѣнѣ то.

Славеннобългарскій ѡзыкъ употреблава ѡ-семь части, както и матерославенскій, сирѣчь: ѡмъ, мѣстоимѣнїе, глаголъ, причастїе, нарѣчїе, предлогъ, союзъ, и междумѣтїе.

Четыри са скланяемы: ѡмъ, мѣстоимѣнїе, глаголъ, и причастїе.

И нескланяемы са четыри:

Нарѣчїе, предлогъ, и междумѣтїе.

На ѡменъ-та, надлежава, родъ и число.

Мужескїй са (родъ) нарича когато показва мужеское ѡмъ н. п. благоразумный мужъ, ѡ-сный мѣсяцъ, темный ѡблакъ, и прочая.

Женскїй же, н. п. плодородная земля, полезная книга, цѣломудрая дѣва.

Ѥ средный, н. п. пространное море, возходящее солнце, любовчїтельное дѣте.

Числа-та са двѣ: единственное, и множественное.

Ѥдинственно ѣ, когато показва едно ѡмъ н. п. той ѡковъ, таа жена, тое древо.